

2. Thessalonikerbrev 2, 1-17:

1. Vi beder jer, brødre, når det gælder vor Herre Jesu Kristi komme, og hvordan vi skal føres sammen med ham,
2. så lad jer ikke straks bringe ud af fatning eller skræmme, hverken af en profeti eller af et ord eller af et brev, der skulle være fra os, om at Herrens dag er lige forestående.
3. Lad ingen på nogen måde forlede jer. Først skal nemlig frafaldet komme og lovløshedens menneske åbenbares, forlabelsens søn,
4. modstanderen, der ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så at han sætter sig i Guds tempel og udgiver sig selv for at være Gud.
5. Husker I ikke, at jeg sagde dette til jer, mens jeg endnu var hos jer?
6. I ved også nu, hvad det er, der holder igen, så at han først åbenbares, når hans tid er inde.
7. For allerede nu virker lovløshedens hemmelighed; blot skal han, der endnu holder igen, først fjernes.
8. Da skal den lovløse åbenbares; ham skal Herren Jesus dræbe med sin munds ånde og tilintetgøre, når han kommer synligt.
9. Den lovløses komme er Satans værk og sker med al kraft og med løgnetegn og løgneundere
10. og med alt uretfærdighedens bedrag over for dem, der fortabes, fordi de ikke har taget imod kærlighed til sandheden, så de kunne blive frelst.
11. Derfor sender Gud vildfarelsens magt over dem, så de tror på løggen,
12. for at alle, der ikke er kommet til tro på sandheden, men fandt behag i uretfærdigheden, skal blive dømt.
13. Vi bør altid takke Gud for jer, brødre, som er elsket af Herren, fordi Gud udvalgte jer som en førstegrøde til frelse ved Åndens helligelse og ved tro på sandheden.
14. Dertil kaldte han jer også ved vort evangelium, for at I skulle opnå vor Herre Jesu Kristi herlighed.
15. Stå derfor fast, brødre, og hold jer til de overleveringer, som I er blevet undervist i, hvad enten det var i ord eller i brev fra os.
16. Vor Herre Jesus Kristus og Gud, vor Fader, som har elsket os og i sin nåde givet os evig trøst og godt håb,
17. han trøste jeres hjerter og styrke jer til alt godt i gerning og i ord!

Dette kapitel kan deles i to helt klart adskilte afsnit:

V.1-12 - som taler om det antikristlige frafald, og:

V.13-17 - som er en kraftig opfordring til at stå fast i den Evangeliets tro, han endnu en gang beskriver for at afsløre den kristendom, som afviger fra sandheden (v.1-12). Og netop dette ord "Sandheden" har afgørende betydning i dette kapitel (jvf.: v.10: "ikke har taget imod kærlighed til sandheden" - v.12: "ikke er kommet til tro på sandheden" og v.13: "frelse ... ved tro på sandheden").

Med det samme lægger vi mærke til, at sandheden er identisk med Evangeliet (v.14: "Dertil kaldte han jer også ved vort evangelium" - hvilket gentager, hvad han sagde i v.13: At "Gud udvalgte jer ... ved tro på sandheden").

Dette understreges yderligere af v.15, hvor han i stedet for at sige "vort Evangelium" siger: "De overleveringer, som I er blevet undervist i". Og hvori disse overleveringer består, får vi utvetydigt beskrevet i [Ap.G. 17,2-3](#), hvor det fortælles, at han i Thessalonika tre sabbater i træk ud fra Skrifterne udlagde og begrundede, at Kristus måtte lide og opstå fra de døde - og at den Jesus, som han forkynder, er Kristus.

Det er altså Evangeliet herom, Paulus kalder sandheden, og det svarer jo helt til, hvad han siger i

Ef.1,13b: "*da I hørte sandhedens ord, Evangeliet om jeres frelse*".

Vi understreger dette, fordi det er vigtigt, at vi nøje ved, hvad de ord dækker, som han bruger, så vi ikke kommer bort fra sandheden ved at lægge andre ting i ordene end Guds apostel faktisk selv gør. For noget af det, der skaber den helt store forvirring i vore dage, er, at man bruger de samme ord i forskellig betydning. Man tænker ikke over, at man godt kan bruge navnet Jesus, men at der faktisk er tale om forskellige slags Jesus. Man kan godt bruge ordet evangelium, men der er faktisk tale om forskellige evangelier. Så snart man hører et menneske nævne ordet Jesus, siger man: "så har jeg med en kristen broder at gøre" - ligegyldigt hvad det er for en Jesus, der bliver talt om. Eller man hører nogen tale meget om Den hellige Ånd, så tror man straks, at det er den samme ånd, som er et med Sønnen og Faderen. Derfor er det vigtigt at vide, at når apostlen bruger ordet "Sandheden", så tænker han på det Evangelium, han prædiker om retfærdiggørelsen af tro. For det ord har Gud vedkendt sig som sit eget.

Men som sagt står vi i dette kapitel overfor to meget afgørende modpoler for menigheden, som efter 1948-oversættelsen adskilles i v.13 med ordet "men" - og vel at mærke det kraftigste "men", Skriften kender. Det er nemlig det "men", som adskiller en kristentro, som fører i fortabelse, og derfor i bund og grund trods sit navn er Kristus imod (deraf navnet "Antikrist"), fra den kristentro, som frelsen er knyttet til, fordi det er troen som svarer til Guds bestemmelse.

Endvidere skal vi bemærke, at anledningen til den stærke og meget klare understregning af disse to afgørende forskellige slags tro, det er de berusede. Det er dem, der over al måde synes at være vågne for Herrens Komme, men som med deres beruselse er grebet af natten og mørket. I denne berusede tilstand vil de aldrig være i stand til at bestå for Herren, når han kommer igen, for i deres beruselse lægger de vægt på ting, som ikke kommer dem ved (jvf. [3,11](#)), fremfor at lægge vægt på det, som virkeligt har betydning, nemlig om de skal bevares her i natten som lysets børn til Herren kommer - nemlig ved at iføre sig troen, kærligheden og frelseshåbet (jvf. [1.Thess.5,8](#)).

Måske var det klogt, om vi nu begynder bagfra, så vi fra begyndelsen får gjort os sandheden, d.v.s. Evangeliet - klar, så vi har helt klart for os, hvad der er den store modsætning til den antikristendom, som vi møder i v.1-12.

Endnu en gang takker Paulus Gud for dem (jvf. v.13). Og det gør han, "*fordi Gud fra begyndelsen udvalgte jer som en førstegrøde til frelse ved Åndens helligelse og ved tro på sandheden*".

Og så siger han videre i v.14: "*Dertil kaldte han jer også ved vort evangelium, for at I skulle opnå vor Herre Jesu Kristi herlighed*".

To ting angiver han som grund for sin tak for dem:

- at de har fået del i den udvælgelse til frelse, som Gud har bestemt fra begyndelsen - og som vi f.eks. hører om i [Ef. 1,4-5](#), og
- at de fik del deri ved det Evangelium, som han og Timotheus og Silvanus havde forkyndt dem.

Lad mig belyse dette lidt personligt:

Jeg sad for mange år siden med en bog af Rosenius. Jeg var i svære vanskeligheder, først og fremmest med mit eget kristenliv, men også med andres. Jeg skulle gennemgå Romerbrevet 6 og 7 i en kreds af unge, og havde sat som overskrift: Frigjort fra synden og frigjort fra loven.

Jeg havde i mange år kæmpet med de ting uden at lære dem at kende. Jeg havde ikke sind til at fri mig eller lade mig fri af synden. Og jeg havde ikke så helligt et sind, at jeg var fri i at følge Guds lov. Synden var en lyst og tilbøjelighed i mig, og loven, Guds gode hellige lov, var en byrde. Den oplevedes som lænker og åg, som mit sinds fjende. Ligegyldigt hvor meget jeg bad om Den hellige Ånd, vedblev denne lov bestandigt at være mig en byrde. Jeg kunne ikke forstå, at jeg ikke kunne være fri til at holde Guds lov. I årevis havde den været mig en plage. I årevis havde jeg gået og nærmest forbandet Gud, fordi jeg overhovedet havde lært Ham at kende. For på en måde var han mig for stærk til, at jeg kunne slippe Ham. Og samtidig var det mig en tung byrde at være en kristen, fordi denne lov var mig imod, og fordi jeg aldrig kunne få et sind, som havde det anderledes med den lov. Men i kredsen, som jeg stod for at skulle vejlede med ordet, var der efterhånden mange, som stillede dybt alvorlige spørgsmål. Og nu oplevede jeg, at netop den byrde, jeg ikke

kunne hjælpe mig selv af med, skulle jeg hjælpe dem af med.

Jeg var sønderknust ved tanken på ansvaret, og sagde til Gud: "Om ikke du nu hjælper mig med spørgsmålene om, hvorledes jeg er fri af synden og fri overfor loven, kan jeg ikke gennemgå de kapitler. Så må jeg opgive al oplæring og gennemgang af disse kapitler. Jeg kan ikke vejlede deri!". Sådan var min situation, da jeg sad med bogen af Rosenius: "I Åndens helliggørelse" .

Da læste jeg - for tredje eller fjerde gang - i bogen. Jeg læste og jeg lyttede til det, jeg hørte. Han fortalte om dem, som var i omvendeisens tilstand, hvori de sukkede: "Bare jeg kunne kæmpe bedre, stride bedre, bede bedre, sejre bedre" - og jeg kendte mine egne suk deri.

"De er ikke kommet til troen", fortsatte Rosenius, "som siger: Tak for, hvad Kristus har kæmpet, stridt og bedt og sejret".

Han gjorde det, som Paulus gjorde overfor thessalonikerne: Han begrundede og udlagde, hvorfor Kristus skulle lide, dø og opstå - nemlig: For mig. Fordi intet lykkedes for mig. Fordi loven var magtesløs p.g.a mit kød og døden, som har magten i det. så forstod jeg med et. Det var fordi jeg var den, jeg var. Derfor måtte han komme. Derfor måtte han stride. Derfor måtte han lide og derfor måtte han sejre. Pludselig forstod jeg, at det var gjort. Jamen, hvis han var kommet for min skyld, hvis det var på grund af min tilstand under synden og loven, at han var kommet, havde kæmpet og sejret og gjort det for mig, så var sejren jo vundet - for mig. Og hvis det var for mig, han var kommet, for mig han havde stridt, for mig han havde sejret, så behøvede jeg ikke kæmpe et øjeblik mere, så var det jo mit.

Og der skete nøjagtig det samme inde i mig, som Paulus her peger på skete hos thessalonikerne: Medens ordene lød, skabte de helt uden min vilje eller beslutning troen på Jesus. Jeg begyndte at tro på det Evangelium - den store, evige sandhed: At når han kæmpede, stred og ofrede sig selv, så var det for mig - for at gøre, hvad jeg ikke kunne og ikke ville, fordi jeg var uden sand guds frygt og hellig vilje.

Jeg blev helliget Jesus ved ordet. Jeg begyndte at fatte, at jeg intet skulle tro udover Jesus og det, som Han havde fuldført for mig. Det var min forløsning - det var min retfærdighed.

Jeg kunne da tale om frihed fra synden, skønt synden var lige stærk. Nu kunne jeg sige tak for, hvad Jesus havde kæmpet og sejret. For det var til gavn for mig. Nu havde jeg Ham. Nu kunne jeg tale om frihed fra loven, skønt synden i mig var lige meget imod loven. Nu havde jeg troen på Ham. Jeg fik virkelig Jesu herlighed i øje. Han var min herlighed - jeg, som ellers i alt manglede herlighed hos Gud! Borte var alle savn. Jeg havde alt i Ham. Paulus siger, at i Ham har Gud "i sin nåde givet os evig trøst og godt håb" (v.16) - ja, netop evig - fordi det altid er i Ham.

Det er om denne sandhed, Paulus siger til dem: "Stå derfor fast, brødre" (v.15) - og som vi var inde på det i forbindelse med [kap. 3,8 i 1.Thess.](#) - så betyder det: Brødre, kom aldrig længere i jeres tro - vandrer altid i denne tro og i denne retfærdighed, så I aldrig ved af andre gerninger end dem, som er kærlighedens tjeneste her i natten (jvf. v.17). Det er sandheden. Her er frelsen. Her er det, Gud har bestemt.

Nu vender vi os så til kapitlets første del: v.1-12. Han tager igen spørgsmålet op om Jesu komme. Men medens det normalt ligger ham på sinde - ligesom det også gør for Jesus - at pege på dens nærhed, at Herrens dag er nær, så søger han her at slå koldt vand i blodet på dem: "*Så lad jer ikke straks bringe ud af fatning, ... (som) om Herrens Dag var lige forestående*" (v.2).

Det er hverken, fordi Paulus modsiger sig selv, eller her har opgivet forventningen om, at Herrens Dag er nær. For, hvad vi har fra Herren selv, skal vi aldrig vige bort fra. Men her er han nødt til at prøve at få dem til besindelse, så de kommer bort fra den uændelige forventning, de lever i, og som de synes at sætte så højt, at apostelens første brev var helt uden virkning på dem. De skal nemlig give agt på en ting, siger han - og det skal de åbenbart med så megen større alvor, fordi de er på nippet til at blive opfyldelsen af Herrens ord om, at før Herren kommer, skal frafaldet komme (jvf. v.3). Det frafald, som kommer ved lovløshedens menneske, fortabeisens søn.

Dette frafald var åbenbart et frafald, som apostlene - og med dem åbenbart også menighederne - var særdeles vågne overfor og optaget af. Paulus siger i v.5, at allerede dengang han var hos dem, havde

han talt med dem om dette frafald - og det skønt hans ophold hos dem var ganske kortvarigt. Men denne korte, kostbare tid skulle altså bruges til at oplære og minde denne unge menighed om frafaldet ved Antikrist. Han kaldes her lovløshedens menneske og fortabe/sens søn (jvf. v.3), som om der tænkes på en bestemt person. Sådan omtales han f.eks. også i [1.Johs.2, 18](#), hvor Johannes siger: "*Kære børn, det er den sidste time, og som I har hørt (de har altså også hørt det) at Antikrist skal komme* (altså også her: en person) - men så føjer han til: *er der nu fremtrådt mange antikrister*" - og det svarer til, hvad han siger i kap.4,3: at "*det er Antikrists ånd, som I har hørt skal komme, og den er allerede nu i verden*".

Vi skal ikke fordybe os i unødige spekulationer herom. Vi bemærker, at det allerede dengang var noget, som skulle komme, men som dog allerede var i verden. Det var altså ikke noget, som bare lå ude i fremtiden: Antikristen er først og fremmest en ånd, som Johannes sagde. Og det er som sådan, det er vigtigt at kende ham.

Han kaldes her lovløshedens menneske (jvf.2,3). Det er så at sige kendetegnet ved denne åndsmagt, som er så farlig for menigheden. Det er den, Jesus i sine afskedstaler omtaler som "*mange, falske krister*", og som skal være en så farlig ting, at han forudsiger, at hvis Gud ikke afkortede tiden, vi lever i her i natten, hvor denne åndsmagt virker, ville intet menneske blive frelst (jvf. [Mt.24,22](#)). Og det skyldes en ting, som vi har været inde, nemlig at den store trængsel for troen, er alle forsøgene på at forføre den.

Det er netop det, som gør Antikrist til den store fjende: At han forfører. Frafald er ikke kun, at mennesker opgiver kristendommen. Det almindeligste frafald i NT skyldes forførelse - altså: Forført kristentro som er rettet mod et "anderledes evangelium", "en anden Kristus", og som har "en anden ånd" (jvf. [2.Kor.11,4](#)).

Vi skal lægge mærke til udtrykket i v.7: *lovløshedens hemmelighed*. D.v.s., at lovløsheden er ikke noget åbenbart. Det er ikke en lovløshed, som ses. Den er en hemmelighed - altså noget tilhyllet. Det skal vi bemærke os meget nøje. For selvom Skriften altså lærer os det, så møder man bestandigt kristne, som henviser til Skriftens tale om lovløshed, når de oplever verdens ydre lovløshed. De taler om, hvordan Guds bud foragtes, og hvordan de verdslige love foragtes og overtrædes af alle slags mennesker.

Det er en utrolig farlig situation, menigheden her lever i. Det er farligt for troens liv ikke at se, som ordet ser og taler. Ordet ser nemlig lovløsheden i noget, som er helt anderledes skjult for vore øjne - og hvor vi aldrig ville have set lovløsheden, hvis ikke netop Ordet fra Herrens egen mund havde talt derom.

I [Mt.23,27 -28](#) stiller Jesus nogle mennesker frem i sin dom, og så anklager han dem for, at de er fulde af lovløshed. Og det var i sandhed en hemmelighed, som blev afsløret. For her så mennesker ikke skyggen af lovløshed. Tværtimod så de mennesker, som var mere ivrige for Guds bud end alle andre mennesker, som ellers fik det vidnesbyrd i Skriften, at de satte deres lid til loven og var stolte af Gud. De kendte hans vilje og kunne afgøre, hvad der var væsentligt, fordi de var oplært ud fra loven. De tiltroede sig selv at være vejleder for blinde, lys for dem i mørke, opdragere for uforstandige og lærere for umyndige, fordi de i loven ejede det fuldkomne udtryk for kundskab og sandhed (jvf. [Rom.2,17-20](#)).

Det er dem, Jesus fælder denne dom over: I er fulde af lovløshed - og mærk dig det: De er fulde af lovløshed. Det er lovløshed alt sammen. Derfor ser vi jo også til overflod, at de er fortabeisens børn.

Her har du Antikristens ånd - lovløshedens hemmelighed - og det må i sandhed siges at være noget tilhyllet. Det er en ånd, som stoler trygt på loven, og som i loven ser et klart lys, der vil kunne vejlede hele verden. Det er den ånd, som roser sig af at sidde inde med kundskaben, fordi den har Guds lov. Det er lovløshed.

Men denne strenghed med Guds lov rummede en skjult brist, som afslørede lovløsheden - og burde have afsløret den for dem selv: Loven skabte ikke et bodfærdigt hjerte hos dem, siger Paulus i [Rom.2,5](#). I deres liv fik loven aldrig den kraft, som loven får, hvor Guds hellige Ånd råder: *Dér*

lukker den munden i strafskyldighed; viser, at synden hos os selv er grænseløs syndig; sætter mig i et fængsel så snæver, at jeg må sukke og bede om udfrielse. Netop sådan som Skriften lærer, at loven bereder vej for troen på Jesus.

Men hvor lovløsheden råder, baner loven ingen vej for troen. Tværtimod står den i vejen for troen, og leder bort fra troen, som vi ser det gang på gang i Det ny Testaments breve. Det er en kristendom, hvor loven betyder mere og mere, og troen mindre og mindre. Det er denne antikrist imod, når hjertet i troen på Jesus ikke vil vide af sin synd, ikke af nogen lov, ikke af nogen dom, men alene vil vide af dette ene, nemlig tro på Jesus.

Nu hedder det (i v.7), at denne lovløshedens hemmelighed først kan være virksom, når *"han, der endnu holder igen, ... fjernes"*.

Hvad er det, som holder igen, og som hindrer lovløsheden i at virke? Hvad er det lovløsheden vil hindre og føre bort fra?

Ja, hvad andet end det, som netop er lovløshedens store modsætning her: Evangeliet, som vi lige har set - det, at menneskets tro helt er optaget af sin retfærdighed i Kristus. Se, det holder lovløsheden tilbage. Her kan den ikke få fremgang så længe Evangeliet har hele hjertets kærlighed. At have alt i Kristus og ikke vide af nogen synd, nogen lov, nogen dom, men bare tro - det holder igen.

Det svarer til synet i [Johannes Åbenbaring 11](#): Først når Guds to vidner- Ordet og Ånden - ikke mere har magt, da er det tid for antikrist at fremstå. Men da tøver han heller ikke et øjeblik.

Vi hører dog noget mere om denne Antikrist. Det hedder (i v.4), at han er *"modstanderen, der ophøjer sig over alt, hvad der hedder Gud og helligdom, så at han sætter sig i Guds tempel (=menighed) og udgiver sig selv for at være Gud"*.

Tænk igen på forbilledet: De skriftkloge og farisæerne, som roste sig af Gud, satte sig i Helligdommen og ophøjede sig til folkets lærere og vejledere. *"De skriftkloge og farisæerne sidder på Moses' stol"*, som Jesus siger det ([Mt.23.2](#)).

De gav sig ud for retfærdighedens tjenere, Guds tjenere, sandhedens tjenere og herskere - men Jesus holder dem for Djævelens børn. Ja, hvad andet skal der siges om dem, der med deres lære og tro står den tro imod, som er efter Guds bestemmelse? De har virkelig ophøjet sig over Gud, så de på Guds vegne taler anderledes end den frelsens sandhed, Gud har fastsat fra evighed. De, som lærer loven, som loven aldrig skulle læres. De, som lærer en fromhed, som er en anden end den: At tro på Jesus og have al sin retfærdighed i ham.

Og de opstår netop i helligdommen, i menigheden, i vor egen midte. Netop der er antikristerne og deres lære (jvf. [Ap.G. 20.30](#)).

I v.9 og 10 får vi et indblik i nogle af de midler, Antikristen bruger og har held med, når kærligheden til Evangeliets sandhed ikke mere er i hjertet. Da vil han komme i Satans kraft, og det viser sig i tre ting:

- For det første benytter han sig af al løgnens magt.

Det er en grundsandhed i Skriften om os og vor natur: At løgnen - i modsætning til Evangeliets sandhed - har en vældig magt over os. Medens Evangeliet er dårskab og svaghed for verden (jvf. [1.Kor.1](#)), så er f.eks. loven og den ydre fromhed nogle af denne verdens magter (jvf. [Gal.4.9](#)) - og medens troen regnes for intet og svag, så har alt, hvad der har anseelse i kødet, utrolig magt over sindet. Og medens al den visdom, som er i Kristus, er foragtet af mennesker, så har religiøs strenghed og forsagelse og skånseløshed mod legemet en vældig dragende magt. *"Det går for at være visdom"*, som Paulus siger ([Kol.2.23](#)).

Og vi kunne blive ved: Medens Evangeliets sandhed for mennesker virker svag og som intet, så er det, som for evigheden er løgn, dragende og stærkt. Det var noget af det, jøderne aldrig lod sig overbevise af Jesus om: at løgnen havde tag i dem (jvf. [Johs.8](#)).

- Et andet middel, de mange antikrister bruger er, at de uddriver dæmoner og gør mægtige gerninger i Jesu navn (jvf. [Mt.7.22](#)). Men med disse tegn og undere vil de forsøge at føre endog de udvalgte vild, siger Jesus (jvf. [Mt.24.24](#)).

Når kærligheden til Evangeliets sandhed dør, da er næppe noget så stærk en kristendom for den frafaldne tro som den, der kan gøre tegn og undere i Jesu navn. Mod en sådan stærk kristendom er evangeliets sandhed en aldeles ubetydelig og underordnet sag. Men sand kristendom er at dømme alt ud fra Evangeliets sandhed og at foragte alt i sammenligning med det ene: At tro på Jesus.

- Og for det tredje benytter antikrist sig af uretfærdighedens forførelse. Kan uretfærdighed da forføre? Ja; tænk på, hvad Guds retfærdighed er: Det er at regne en ugudelig, som ikke har gerninger, men som tror på Jesus, for retfærdig - et Guds barn. Men det er jo det, kærligheden har så svært ved at regne med i kirken. Der vil man elske efter en helt anden og strengere retfærdighed. En retfærdighed, som tager det alvorligere med synden end med nåden, og som sætter menneskets ydre retfærdighed højere end den retfærdighed, en synder har i Jesus.

I Rom.1-2 ser vi, hvorledes Guds retfærdighed sætter fromme, gudfrygtige jøder (kap.2) under den samme dom som ugudelige og grove syndere (kap.1). Det kalder vort kød uretfærdigt. Vor uretfærdighed for Gud har let ved at fylde vort sind og vor tanke, og vi synes, vi er alt for langt fra Guds retfærdighed. Sådan bliver det, hvis ikke Evangeliet tros med hele hjertets kærlighed.

Det er og bliver det eneste værn mod det frafald, som skyldes de mange antikrister og deres uhyggelige, snigende lovløshed. Det giver Paulus da også som grund til frafaldet, og her har han de berusede kristne i tanke:

Grunden til at Gud sendte denne vildførende ånd over dem, så de endte i fortabelsen, var at de aldrig havde taget imod kærlighed til sandheden.

Det er sådan, Evangeliet skal tros. Det tros ikke med forstanden eller munden. Det elskes. Og elskes den sandhed ikke, så tros den heller ikke. Så er jeg med min tro en antikristen.

Vi har sikkert menigheden i Efesos i erindring. De fremstod i alle måder som en god og sand menighed, som Herren alligevel fældede dom over og advarede, fordi den havde svigtet den grundlæggende kærlighed (jvf. [Åb. 2,1-7](#)).

Og nogle vil også huske den menighed, som i Åbenbaringen fremstilles som sejrsmenigheden. Det er netop lammets brud, der følger lammet, hvor det går, og ikke har besmittet hjertets tro. Det går med lammets sang i sin mund (jvf. [Åb.14](#)).

Når denne kærlighed til Evangeliet ophører - når kærligheden til sandheden blegner, så sandheden ikke mere er den elskede sandhed for hjertet - da er hjertet ikke mere i troen, men er blevet offer for Antikrist. Da er man "kristen" til fortabelsen, fordi ens hjerte ikke er blevet underlagt Guds frelsesbestemmelse.

Det er ikke uden grund at Paulus i forbindelse med Evangeliets sandhed, som kostede jøderne det evige liv, sagde: *Så se da Guds godhed og Guds strenghed* (jvf. [Rom. 11,22](#)). Amen!

(Kap.7 i "Sejrstroen på Herrens Dag - 8 bibelforedrag over 1. og 2. Thessalonikerbrev" - Frank Jacobsen - Nemalah -

Dansk Bibel-instituts Studenterblad 1997

Gengivet med forfatterens tilladelse - Lyt evt. til bibelstudierne på [LYSET OG LIVET](#) - Shafan 21-09-12)
